העולם הזה, בלי משוא פנים.

"העולם הזה", שבועון החדשות הישראלי • המערכת והמינהלה: תל־אביב, רחוב גורדון 3, טיפון 03-243386. תא־דואר 136 • מען מברקי: "עולמפרס" • מודפס ב"דפוס החדש" בע"מ, תל־אביב, רחוב בן אביגדור • הפצה: "גד" בע"מ • גליונות: "צינקוגרפיה לספי בע"מ • העורך הראשי: אורי אבנרי • המוציא לאור: העולם הזה בע"מ.

מכתבים

ברכות

שנה טובה, שנת בריאות, צדק ושלום.

דב עציוני, (נכה צה"ל 70%), צפת

שנה של הרבה התנחלויות בשטחי ארץ־ישראל השלמה והמשוחררת, על אפכם ועל חמתכם!

מאיר יעקנין, ירושלים

... מי יתן ותהיה זו שנה בה ייערכו בחירות חדשות ואורי אבנרי יחזור לכנסת.

רחל רז, בת־ים

... מאחל לכם שנת "סקופים" רבים.

מ. אונרייך, אמסטרדם, הולנד

... שתהיה מילחמה וצה"ל יחזיר לעם ישראל את כל השטחים שמנהיגינו המתרפסים כבר ויתרו עליהם.

גלעד בן־עמי, תל־אביב

פה לרוב הדומם

כה־לחי לאורי אבנרי על מאמרו (העולם הזה 1931, הנדון: דויד וגוליית, על שביתת עובדי התחזוקה באל־על), ששיקף נכונה את יחסי־העבודה הקיימים בארץ. כמדומני שימש אבנרי כפה של הרוב הדומם של פועלי המדינה.

גלעדי
פה לרוב הדומם

מטי גלעדי,
יו"ר ועד כללי, מכרות הנחושת, תמנע

עיר צמאה

בשבת, השביעי לחודש זה, שידר הרדיו וחזר ושידר כי התושבים בקומות העליונות בכל בתיה של באר־שבע, נשארו ללא מים במשך כל היום. כידוע, בבלוקים בי־שיכונים הבנויים על עמודים, יש רק קו־מות עליונות ואין קומות תחתונות. הפסקת המים היתה עקב תיקונים שהיו מתוכננים, אבל לא הודיעו עליהם מראש לתושבים, מפחד פן יאגרו כמויות גדולות של מים.

זה יכול לקרות רק אצלנו. "שתוק ותהיה שבע־רצון שזה לא קרה אצלך." יגיד ה־ישראלי המצוי, אני לא כזה. לכן אני כותב: צריך לדרוש לשלוח את הגאון, הוגה הרעיון להצמאת עיר שלמה, לטיפול פסיכיאטרי שכל הוצאותיו יחולו עליו.

משה דהן, צור־שלום

דוגמא לציבור

מר קובי תבור, במכתבו לעיתונכם (העולם הזה 1931) מספר לקוראי העיתון — ספור מסולף ושחצני. בתאריך 26.8.74 עברתי במכוניתי בשדרות רוטשילד בקטע שבין רח' הרצל לרח' נחלת בנימין, מול

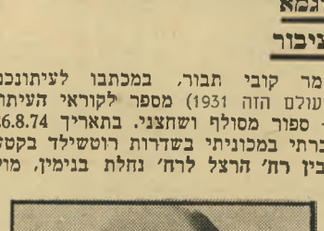

שיפמן
להתריע על עבירות

בנק א"י בריטניה. השעה היתה 11.30 לפני הצהרים. בקטע זה, בשעה זו — יש עומס תנועה כבד. בצדו הימני של הרחוב חונים בצפיפות זה ליד זה עשרות כלי רכב.

נהג המכונית, השאיר את מכוניתו במצע הכביש בחנייה כפולה, כאשר המעבר בין מכוניתו לבין שפת השדרה היה צר מלאפשר מעבר ברכב אחר, אלא בנסיעה איטית ובזהירות רבה. עצרתי את מכוניתי, ירדתי לשניה אחת ושאלתי את האיש שישב במכונית (לא במושב הנהג!) מדוע המכונית עומדת במקום זה ובמצב זה, ובקשתי להזיז את המכונית. האיש ענה לי — נהג המכונית הביא כסף רב לבנק — והוא נמצא בבנק. אמרתי לו: אם אכן הבאתם כסף — מדוע לא תזיז אתה את המכונית מאמצע הכביש???

כאשר חזרתי למכוניתי ועברתי את הרחוב בא לקראתי שוטר סיירת־בטיחות, רכוב על אופנוע, קראתי לו, הצגתי את עצמי והסברתי לו — במה מדובר ובקשתי ממנו לגשת למכונית החונה ולרשום נגדה דו"ח תנועה. תוך כדי שיחתי עם השוטר החלה המכונית לנוע לכיוון שלנו ואז עצר השוטר את המכונית וצווה על הנהג לעמוד בצד הרחוב. כאשר נגש השוטר אל הנהג — ובקש ממנו את המיסמכים — ענה לו הכותב בחוצפה רבה, כשהוא מערער על זכותו של השוטר לטפל בחברו הנהג. שוטר התנועה בקש ממני — להשאר במקום ע"מ שאחתום כעד על הדו"ח שהוא עומד לרשום נגד הנהג. גם על זכות זו שלי כעד, ושל השוטר לבקש את עדותי — ערער הכותב בחוצפה רבה.

אני טורח לענות על המכתב ביתר פרוט משום שמכתבו של מר קובי תבור והמקרה שהוא מספר עליו הוא תופעה מדאיגה. אדם מודה ברבים שהוא העמיד את מכוניתו באמצע רחוב סואן בשעות־שיא. הוא קובע לעצמו חוק — לפיו הבאת כסף לבנק מהווה עילה לחנות באמצע הרחוב. הוא קובע ברבים, שאמנם הוא חנה היכן שחנה — אולם "השאיר" מעבר בצד גם לאחרים. מתעלם מן העובדה, שהוא גוזל נתיב תנועה. כאשר תופסים אותו בקלקלתו ומעירים לו על כך, אין הוא רואה כלל וכלל צורך להצטדק ולבקש סליחת הציבור — אלא להיפך הוא תוקף את השוטר ואת האזרח המתלונן — אמנם האזרח במקרה זה היה סגן ראש־העיריה — אולם אני מזמין את כל אזרחי העיר לעזור לעיריה ולמשטרה ולהתריע על עבירות ובעיקר להגיב עליהן.

וכוונתי היתה ברורה — להשתמש במקרה זה, ולהציג אותו כדוגמא לציבור. אין כל הצדקה להפוך את רחובות תל־אביב־יפו — למגרש חניה, במקום לרחובות מובילי תנועה. אם אכן מר קובי תבור הינו קצין בצה"ל — "שמש דוגמא לציבור כיצד נוהגים בעיר מתקדמת וכיצד אין חונים ברחוב סואן ומפריעים לציבור.

דוד שיפמן, סגן ראש־העיר, ת"א

קבורה מוקדמת מדי

לא איכפת לנו שאתם כותבים (העולם הזה 1929 — "דוד זר ומיכל נוי עדיין אוהבים ומחוסרי עבודה") שאנחנו גרים בניו־ג'רסי, כשהנכון הוא שאנו כבר חמישה חודשים במנהטן, ניו־יורק. לא איכפת לנו שאתם כותבים שאנחנו מאוהבים. מה שנכון — נכון. אבל כשאיזה עתונאית אטומת־מוח ומתוסכלת אומרת לכם שאנחנו מחוסרי־עבודה ואתם גם מפרסמים את זה — זה מרגיז. חבל לי לקלקל לכל אלה שכבר שמחו על שאנו גוועים ברעב, אבל — מיכל נוי מופיעה בהצלחה רבה כבר חודשיים וחצי במועדון־הלילה המפואר של אריס סאן שניקרא סירוקו. מיכל חתומה על חוזה עד סוף נובמבר וזאת יוכל לספר לכם גם אריס סאן הנמצא בארץ או כל מי שהיה בניו־יורק בחדשים האחרונים, אני הופעתי באותו מועדון שהופיע בו בעלה של אותה "עתונאית" וכרגע אני מופיע בשורה של מלונות מפוארים בהרים של ניו־יורק.

ולעניין ההצעות שלכם: בחייאת דינאק! אני כל כך אוהב את העתון שלכם, ולפעמים ברגעים שהלב דופק חזק והראש עובד על טורים גבוהים, כשאני חושב על הבית ועל הארץ, או העולם הזה הוא הגשר שלי לכל הדברים שאני אוהב. אז אל תלכלכו ואל תספרו לי על בנין הארץ. ברגע שגמור את שתיכננו לעשות פה נחזור הביתה, ותאמינו לי שלעומת "התענוג" של הופעות בפני האמריקאים יהיה בניין־הארץ בילוי. אז טייק איט איזי, כמו שאומרים פה בגולה, ושיירגעו כל אלה שכבר עשו מועצות ומסיבות וקברו אותנו בשמחה רבה. אני מבטיח להביא לכל אחד מהם כמה

נוי
בחזרה עם הרבה דולרים

דולרים, רק שיסתמו את הפה ויתעסקו בעניינים שלהם. דולר זה עוד הרבה כסף בארץ, לא?!

דודו זר, ניו־יורק, ארצות־הברית

● העולם הזה משתתף בשמחת הצלחתם של הזמרת מיכל נוי והזמר דודו זר, בנו של מרדכי זר, מי שהיה ח"כ הכנסת ה־שביעית, ומאחל להם שיבה מהירה עם הרבה דולרים.

פרשת צרפתי

נהניתי מאד מכתבתו של אורי אבנרי (העולם הזה 1930) הדנה בתלונה נגד האלוף זעירא. אני מזדהה עם תוכן הדברים שכתב ובמיוחד מצאו חן בעיני המשפטים הבאים:

"...רק קו דק מבדיל בין אזרחים בעלי הרגשת־חובה, המסכנים עצמם כדי לחשוף שחיתות שהגיעה לידיעתם — אנשים מסוגו של דויד ניב, העוזרים לנו בתפקידנו ובין חבורת שכנים כשוזאת. תמיד בזתי מעומק ליבי ללוחמי מוסר מסוג אחר: אותם לוחמים באנשים שידדו מגדלותם שאיבדו את הכוח להגיב בחוזקה, שהיו כבר מוטלים על הארץ."

כאמור לעיל, הנני מסכים עם כל מילה שכתב אבנרי, ברם, כתבה אחרת באותו גליון הרתיחה את דמי, כוונתי לכתבה: "שוחד במשטרת תל־אביב?" בקשר לכך יורשה לי להעיר כדלקמן:

● החקירה לא נערכה ע"י חבריו ומפקדיו של הנאשם, אלא ע"י קצין בכיר שמונה במיוחד לחקור מקרה זה. קצין זה משמש ראש־לישכת־החקירות באחד המרחבים של מחוז ת"א ולא עובד במדור המרכזי.

● הווילה של הנאשם הוא מקרה יוצא דופן במדור המרכזי, רוב חבריו ומפקדיו של הנאשם גרים בדיור משטרתי (אשר חייבים לפנותו בעת פרישתם).

● ניתן בקלות לבדוק את המצב הכלכלי של חבריו ומפקדיו של הנאשם ודבר זה יענה במידה מטוייחת על השאלה "שוחד במשטרת תל־אביב?"

● מקרהו של הנאשם הינו מקרה חריג במדור המרכזי (אם כי לא יחיד מסוגו). הנאשם אינו איש המדור "מבטן ומלידה", אלא הועבר לשם לפני מספר שנים ממרחב אחר שם הועסק כחוקר בתחנה כפרית.

נראה כי פרסום הכתבה, וההבלטה בשער הגליון הופכת אותה מרצון ללחום בשחיתות לרכילות של "חבורת השכנים" עליה כתב מר אבנרי בכתבה שצוינה לעיל. אני מציע לערוך תחקיר על מצבם הכלכלי של מפקדיו וחבריו של הנאשם שבמשך שנים רבות סיכנו את עצמם ולחמו בפשע ביישר ובהגינות. תחקיר כזה יוביל אותכם למסקנה כי פרשת "סרפיקו" אינה רלבנטית לגבי מישטרת תל־אביב.

יעקב כן־כסם, תל־אביב

● לדעת העולם הזה אין כל דימיון בין פרשת זעירא לפרשת צרפתי. רב־סמל צרפתי הועמד לדין על ניסיון לקבל שוחד ולא על שימוש ברכב משטרתי. הכתבה הנדונה לא התכוונה להטיל דופי ביושרם והגינותם של כל חוקרי ובלשי משטרת ת"א, שיעקב בן־בסט נמנה עמם בעבר.

קשקשת 1933

הפעל את דמיונך ונסה למצוא כותרת מתאימה לציור שלמטה. שתסביר מה אתה רואה בו. הצעות לכותרות יש לשלוח לפי הכתובת: ת.ד. 136, תל־אביב, עבור "קשקשת". ההכרזות הקולעות ביותר תפורסמנה.

קשקשת 1931

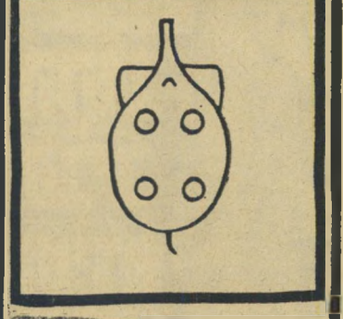

● פיל־לוסף.
א. קופלביץ, ירושלים

● פיל שוכב על הגב.
הלל גזית, ראשון־לציון

● כד־שמן עתיק שחפר משה דיין והוסיף לו זנב להסוותו כפיל, כדי שלא יגידו שהוא גונב עתיקות.
חיים לב, תל־אביב

● ארבעה אסטרונאוטים משחקים פוקר בספינת־חלל.
איה שוורץ, הוד השרון

● לוח־המטרה של קלע ישראלי במשחקי אסיה בטהרן, אחרי ארבעה פיספוסים.
משה ורדי, תל־אביב